

MICALET TEATRE

El Príncep i la flor

A. Martínez, V. Cerveró i R. Tomàs

Dibuixos d'Artur Heras

PRINCIPI

(ALÍ BEN AMAR, mitjana edat, vestit amb gel·laba, apareix entre el públic completament alterat, blasmant contra tot i cridant fins que s'adona de la presència del públic. Es calma a poc a poc.)

ALÍ BEN AMAR. Cal que perdoneu la meua manera d'entrar. La meua exasperació està més que justificada, però no heu de ser vosaltres els destinataris de la meua ira. Perdoneu-me. Accepteu les meues disculpes i rebeu la meua salutació més cordial. No us ho creureu, però acaben d'expulsar-me del Congrés d'Astronomia que està celebrant-se, ara mateix, en aquesta ciutat.

(Pausa.)

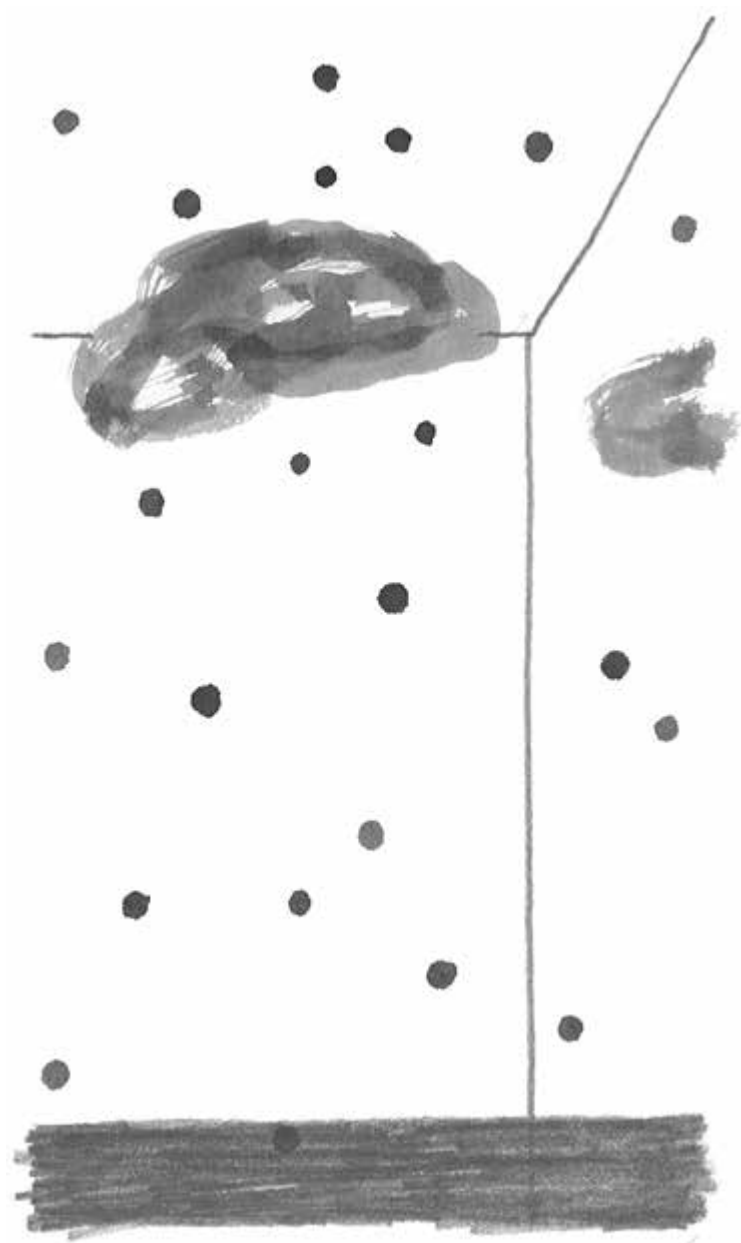
S'han ríst, s'han burlat del meu descobriment. Tants anys d'observació i treball no reben de la comunitat científica una altra cosa que menyspreu. M'horroritza pensar que la meua manera de vestir els haja inclinat a la reticència, que la seua visió materialista de la ciència els

impedisca acceptar la presència de l'asteroide que he descobert.

(Pausa.)

Vosaltres m'heu de creure; almenys els xiquets m'heu de creure. De ben menut, res no m'agradava més que mirar el cel. M'embadalia, en el silenci de la nit, eixe cel atapeït d'incomptables estrelles. La grandesa de la creació i com de xicoteta pot arribar a sentir-se la persona humana, és un sentiment que se'm clavà dins ben aviat. Com un corcò ha anat rosegant-me el pit fins a omplir-me d'impotència i d'esperança. D'impotència, perquè mai no podrem abastar ni la immensitat ni l'eternitat de l'univers. I d'esperança, perquè ella m'ha mantingut en l'estudi i en la investigació que s'ha vist coronada per un descobriment. I això és el que vinc a comunicar-vos: he descobert un asteroide! L'he vist sols una vegada, però l'he vist.

La meua teoria l'han constatada els meus ulls. He pogut comprovar, després de moltes investigacions, que l'asteroide es troba entre les òrbites de Mart i Júpiter; és una roca informe, amb dimensions que oscil·len entre els vint i quaranta metres. Està format per conglomerats de poc de pes i té una temperatura suau.

(Poètic.)

El meravellós asteroide passà pels meus ulls com una bella donzella que ha perdut el camí. El to blavós d'aquesta xicoteta meravella em portava els records del mar. Puc afirmar, a més a més, que hi ha raons per creure que allí hi ha vida, i si hi ha vida, hi deu haver vents i pluja, terra i foc, alegria i flors...

(Lentament ha anat obrint-se el teló per donar pas a l'escena primera.)

ACTE 1

ESCENA I

(L'escenari s'il·lumina gradualment com si es fera de dia; és un espai en blanc: fons, laterals, sostre i sòl. A la dreta dorm la FLOR. Porta una malla verda, manyoples roges i flors al cap. A l'esquerra dorm un xiquet, el PRÍncep. Bufanda, camisola i pantaló verd amb faixí. També a l'esquerra, i en primer terme, hi ha dos volcans xicotets, un d'ells, encés; a la dreta hi ha un tercer volcà més gran. Al fons, un parell de promontoris completen l'aspecte sideral de l'asteroide. Ocult darrere d'aquests, tot l'atrezzo necessari en l'escena.

El PRÍncep es desperta, es desempereseix, neteja el planeta.)

PRÍncep. *(A la FLOR, mentre arranca els brots de baobabs.)* Recorde ben bé el dia que et vaig veure brotar. Tan xicoteta i tan estranya. No t'assemblaves a cap altre brot. I si fóra una nova mena de baobab?, pensava jo. Els baobabs cal arrancar-los de soca-rel abans que es facen grans. Posen en perill tot el planeta. Quina angoixa el dubte

d'arrancar o no arrancar allò que pot esdevenir un perill o una benedicció. (*Marmolant-la fingidament.*) I no et faces la desentesa, fent com que no em sents, perquè ja sé que estàs escoltant-me. (*Agranant.*) Fa dies que no hi ha flors d'un dia. I d'això, te n'aprofites. Tu que vés a saber d'on has vingut. (*Afectuós.*) Veure't créixer dia a dia, sentir quasi bé com esdevenies una flor, com et vesties amb pètals de colors, ha estat una de les experiències més meravelloses de la meua vida.

FLOR. (*Badallant.*) Tot just m'acabe de despertar... Perdona... Encara vaig tota despentinada. (*S'arregla.*)

PRÍncep. Va! Que et feies l'adormida! Ets tan coqueta i tan bonica...

FLOR. (*Envanida.*) Veritat que sí? (*Pausa.*) Em sembla que és hora d'esmorzar. Series tan amable de pensar en mi?

(*El PRÍncep va a buscar l'arruixadora, rega la FLOR, li lleva els paràsits: erugues, cuques, etc., i li arregla les fulles. Es punxa.*)

PRÍncep. Ai!

FLOR. Perdó! (*Mirant-se les ungles.*) Ja poden venir tigres que amb les meues urpes...

PRÍncep. No hi ha tigres al planeta. I, a més a més, els tigres no mengen herba.

FLOR. (*Indignada.*) Jo no sóc herba; i sàpies que no em fan cap por els tigres.

PRÍncep. Perdona...

FLOR. Però tinc horror dels corrents d'aire. No tindries, per casualitat, un paravent?

PRÍncep. (*Imitant-la.*) Horror dels corrents d'aire... Mira la senyora...

FLOR. Al vespre, em taparàs amb un paravent. Fa molt de fred, ací. Aquest planeta no està ben instal·lat. (*Fent-se la interessant.*) Allà d'on jo vinc... (*Tus dues vegades.*) I el paravent?

PRÍncep. Ja hi anava, però com que estaves parlant...

(El PRÍncep li col·loca amorosament un paravent xicotet i rega la FLOR una altra vegada.)

PRÍncep. (*Mentre neteja els volcans.*) Els volcans cal tenir-los ben nets perquè així cremen a poc a poc i regularment, sense erupcions. Cal escurar-los encara que estiguen apagats perquè mai no se sap el que pot passar.

(Pausa tensa. El PRÍncep s'escalfa la llet al volcà encés. Mira la FLOR de cua d'ull. Es beu la llet. Ambient expectant. El PRÍncep agafa un altre paravent més gran i es dirigeix cap a la FLOR. A prop d'ella es para.)

PRÍNCEP. (*Molt trist, però amb decisió.*) Saps? He d'anar-me'n. Potser no tornaré mai més. T'estime molt, però he d'anar-me'n. Així és que... adéu.

FLOR. (*Tus nerviosa.*) Perdona'm per no haver-te dit mai que t'estimava... Sí, t'estime. Ha estat culpa meua que no te n'hages adonat. No té importància. Tu has estat tan bleda com jo... Mira de ser feliç... (*Pausa.*) I deixa eixe paravent, que t'has quedat esbalaït com un ninot. Ja no el necessite.

PRÍNCEP. I el vent? (*Li col·loca el paravent gran.*)

FLOR. No estic tan refredada com tot això. L'aire fresc de la nit em farà bé. Sóc una flor.

PRÍNCEP. I les erugues?

FLOR. Cal que en suporte dues o tres, si vull conèixer les papallones. Diuen que són tan boniques... Si no, qui em visitarà? Tu seràs lluny.

PRÍNCEP. I les bèsties?

FLOR. A les bèsties grosses no els tinc gens de por. Tinc les meues urpes. (*Mostrant-les. Pausa.*)

PRÍNCEP. (*Acaronant-li els cabells.*) Vull que entengues que me n'he d'anar. És hora que sàpia de la vida i dels mons. Vull saber com es comporta la gent gran. Ben mirat, algun dia jo seré adult.

FLOR. (*Rebutjant-lo.*) No romanceges més. No has decidit anar-te'n? Vés-te'n. (*Es gira perquè no la veja plorar.*)

(*El PRÍNCEP ix molt lentament. Fosc.*)

